

РЕШЕНИЕ

№ 1273

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 14.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7154** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. М. К., ЕГН [ЕГН], действаща, като ЕТ "ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА", с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № Р-22221519007691-091-001 от 04.10.2021 г., поправен с РА № П-22221521192390 - 003-001 от 12.11.2021 г., издадени от Ф. С. Й. на длъжност Началник на сектор „Ревизии“, възложил ревизията и С. А. К. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 640/29.04.22 г. на директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, с който за отделните данъчни периоди м. 06.2014 г., м. 12.2017 г., м. 01.2019 г. и м. 08.2019 г. на търговеца са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 28 257,83 лв., в т.ч. главница 18 824,83 лв. и лихви 9 433,00 лв., които произтичат от непризнато

право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Начислени лихви в общ размер на 833,20 лв. за данъчните периоди от м. 06.2017 г. до м. 11.2017 г. /вкл./, от м. 01.2018 г. до м. 12.2018 г. /ВКЛ./ и от м. 02.2019 г. до м. 07.2019 г. /вкл./, поради невнесен в срок деклариран ДДС за внасяне за тези периоди и начислени лихви в размер на 596,21 лв. за 2017 г. и 1 185,98 лв. за 2018г., поради деклариран, но невнесен в срок данък по ЗДДФЛ на едноличния търговец за 2017 г. и 2018 г.

С жалбата се твърди, че Ревизионният акт в обжалваната част е неправилен и незаконосъобразен, издаден в нарушение на материалния закон - ЗДДС и Директива 2006/Н2/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и при съществено нарушение на процесуалните правила на ДОПК, относно събирането и преценката на доказателствата в хода на ревизионното производство. Отделно от горното, с ревизионния акт органите по приходите погрешно са приели, че доставките, по които са отказали приспадане на данъчен кредит на ЕТ "ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА" не са извършени реално.

Прави се възражение за изтекла погасителна давност по отношение на допълнителни определените задължения за ДДС, които са установени за данъчен период от 01.06.2014 до 30.06.2014 г. С РА са установени допълнително задължения за данъчен период - месец юни 2014 г. в размер на 6 275.00 лева и лихва върху същото задължение за ДДС в размер на 4 602.41 лева. Тези задължения, според жалбоподателя, са погасени по давност, поради изтичане на петгодишния давностен срок по ДОПК още преди датата на издаване на обжалвания РА - 04.10.2021 г., а също и преди датата на започване на настоящата ревизия. В тази връзка се иска съдът да отмени РА в тази част поради изтекла погасителна давност.

В съдебно заседание, жалбоподателят ЕТ "ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА", представляван от Д. М. К., чрез адвокат А. К., редовно уведомен, се представлява от адв. К.. Адв. К. моли съдът да уважи подадената жалба. Счита, че в хода на съдебното дирене са събрани доказателства, от които е видно, че са налице реални доставки по смисъла на ЗДДС. Пояснява, че Доверителят му има 5-звезден хотел, разположен на площ от 2 декара до Р. манастир, с действащи повече от 800 стаи за гости и през зимата действително е трудно отоплението. До хотела имало спомагателна зала, която се отоплява за ресторант и дървени къщи, поради тази причина са изразходвани тези пелети. Претендира разноски в минимален размер.

Ответникът Директора на Дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП, редовно уведомен, се представлява от юрк. Д.. Юрк. Д. моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че всички доставчици, по чиито фактури е отказано право на приспадане на данъчен кредит в настоящото производство, както и в хода на ревизията не е установена тяхната възможност да изпълнят процесните доставки. Действително ставало въпрос за огромно количество пелети, за които не е доказано как и от кого са закупени, придобити, транспортирани и как е придобита собствеността върху тях. От заключението на вещото лице ставало ясно, че тези пелети директно се изписват като разход още при закупуването им, а няма отчетност. Счита, че тези фактури и новосъздадени експедиционни листове, при подаване на жалбата, които не са представени в хода на ревизията, представляват формално съставени документи, с

цел създаване на впечатление за извършване на реални облагаеми доставки. Поддържа изложеното в решението на ОДОП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221519007691-020-001 от 29.11.19 г., връчена на 19.12.2019г., с която е възложена ревизия на Д. М. К. с ЕТ „ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА“ за определяне на задълженията за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ и за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.17 г. до 31.12.2018 г., както и по ЗДДС за м. 06.2014 г. и за периодите от 01.06.17 г. до 31.08.2019 г. Определен е срок за завършване на ревизията до три месеца от връчването на цитираната заповед. Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ № Р-22221519007691-020-002 от 11.03.2020 г., срокът за извършване на ревизията е продължен до 19.05.2020 г. Със Заповед № Р-22221519007691-023-01 от 13.04.2020 г., на основание чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК, ревизионното производство е спряно до 13.07.20 г. Възобновено е със Заповед № Р-22221519007691-143-01 от 14.07.2020 г., с която е определен срок за завършване на ревизията - 20.08.2020 г. Цитираните заповеди са издадени от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01- 818/10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С. и Заповед № РД-01-128 от 18.02.20 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221519007691-092-001 от 01.04.2021 г., връчен по реда на чл. 32 от ДОПК на 27.08.21 г., срещу който не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221519007691 -091 -001 от 04.10.2021 г., издаден от Ф. С. И. - орган, възложил ревизията, и С. А. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 08.11.2021 г.

С Ревизионен акт № П-22221521192390-003-001 от 12.11.2021 г. за поправка на ревизионен акт, е отразено направено от Лицето плащане на годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за 2018 г. в размер на 6 559,00 лв., вместо отразеното в РА плащане в размер на 1 903.05 лв. Корижирани са и некоректно отразени суми на редове 28, 29, 31, 32 от Таблица 1 на РА. Съобразно това са коригирани данни в частта на облагането по ЗДДС и ЗДДФЛ в Таблица 1 и Таблица 3 на ревизионния акт.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, за отделните данъчни периоди м. 06.2014 г., м. 12.2017 г., м. 01.2019 г. и м. 08.2019 г. на търговеца са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 28 257,83 лв., в т.ч. главница 18 824,83 лв. и лихви 9 433,00 лв. Допълнително установените задължения, предмет на съдебния спор, произтичали от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Начислените лихви в общ размер на 833,20 лв. за данъчните периоди от м. 06.2017 г. до м. 11.2017 г. /вкл./, от м. 01.2018 г. до м. 12.2018 г. /ВКЛ./ и от м. 02.2019 г. до м. 07.2019 г. /вкл./ са поради невнесен в срок деклариран ДДС за внасяне за тези периоди. Начислените лихви в размер на 596,21 лв. за 2017 г. и 1 185,98 лв. за

2018 г. са поради деклариран, но невнесен в срок данък по ЗДДФЛ на едноличния търговец за 2017 г. и 2018 г.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и вид данъчни задължения.

Установено е, че извършваната от едноличния търговец дейност е свързана с ресторантьорство, производство, продажба и дистрибуция на изворна вода, отдаване на помещения под наем, фризьорски и козметични услуги, производство на ел. енергия от МВЕЦ-Р..

С цел събиране на доказателства и установяване на факти, от значение за определяне на резултатите за ревизираните периоди са предприети процесуални действия, описани в ревизионния доклад.

На ревизираното лице са връчени две искания за представяне на документи и писмени обяснения, с които са изискани доказателства за получени доставки от гореизброените дружества. Ревизираното лице е уведомено за невъзможността за откриване на доставчиците на декларираните от тях адреси за кореспонденция и е помолено за съдействие за осъществяване на контакт с тях. Уведомено е също за възможността само да коригира ползвания данъчен кредит по фактурите, издадени от посочените доставчици по реда на чл. 116 от ЗДДС.

Представените в отговор на исканията документи са взети предвид и са описани в ревизионния доклад.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на цитираните преки доставчици на търговеца, резултатите от които са отразени в протоколи за извършена насрещна проверка /П./, описани в РД. За „БРИМТЕКС ИМПЕКС“ ЕООД е констатирано, че изготвеното искане за представяне на документи и писмени обяснения е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, чрез прилагане към досието, поради неоткриване на дружеството на декларирания адрес. За целта са извършени две посещения на адреса за кореспонденция, отразени в съответните протоколи, изготвеното съобщение е поставено на определеното за целта място в ТД на НАП, публикувано е в интернет и е изпратено по пощата с обратна разписка, както и с електронно съобщение. Що се отнася до останалите доставчици, исканията са им връчени по електронен път. Видно от констатациите в РД нито един от доставчиците не е представил документи и обяснения, във връзка с фактурираните към ревизираното лице доставки. При извършени проверки в Информационната система на НАП е установено, че в дневниците им за продажби са отразени издадените на ревизираното лице фактури.

В съответствие с принципа на служебно начало, органите по приходите са изисквали и анализирали и документите, с които разполага търговецът, във връзка с декларираните доставки от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД, „СИМЙ 2019“ ЕООД, „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД и „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД. Представени били копия на процесните фактури и справки за осчетоводяването им, като към тези, издадени от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД са приложени и приемо-предавателни протоколи и касови бонове за разплащане в брой. Касови бонове са приложени и към фактурите, издадени от „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД. Други съпътстващи доставките документи не са представени в хода на ревизията.

Извършени са служебни проверки в ИС на НАП относно доставчиците, резултатите от които са взети предвид и отразени в констативната част на РД.

Въз основа на преценка на събраните доказателства органите по приходите са приели, че поради липса на реално извършени доставки, на търговеца не следва да се признае

право на приспадане на данъчен кредит, както следва:

1. В размер на 6 275,00 лв. за данъчен период м. 06.2014 г. по 4 фактури, издадени от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД. Фактурите са с предмет строителни материали по протокол. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 29.08.2014 г.

2. В размер на 7 050,00 лв. за данъчен период м. 12.2017 г. по 5 фактури, издадени от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД. Фактурите са с предмет на доставка пелети. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 15.05.2019 г.

3. В размер на 799,83 лв. за данъчен период м. 01.2019 г. по 2 фактури, издадени от „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД. Фактурите са с предмет реклама в интернет сайт и телевизия bg-dnes24.com. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 05.03.2019 г.

4. В размер на 4 700,00 лв. за данъчен период м. 08.2019 г. по 3 фактури, издадени от „СИМИ 2019“ ЕООД. Фактурите са с предмет реклама в интернет сайт bg-dncs24.com. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 18.06.2020 г.

Изводът за недоказано наличие на реални доставки между жалбоподателя и изброените по-горе дружества органите не приходите са обосновавали с липсата на доказателства, удостоверяващи, че цитираните Дружества са разполагали със стоки /пелети и строителни материали/, чиято собственост да прехвърлят на жалбоподателя. Посочено е, че липсват документи за транспорт и приемо-предаване на фактурираните стоки, за произход и предходни доставчици, както и такива за наличие на складова база и работници, обслужващи търговска дейност, по отношение на фактурираната реклама е посочено, че доставчиците не са материално и кадрово обезпечени за извършване на услугите.

Поради това, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 18 824.83 лв. за горепосочените периоди и са начислени лихви за просрочие.

Жалбоподателката оспорила ревизионния акт в тази му част по административен ред. Счита, че са представени достатъчно доказателства за реално извършване на доставките, но същите са неправилно преценени от органите по приходите. Цитирала практика на СЕС, според която наличието на фактура е достатъчно доказателство за осъществяването на облагаема доставка и ревизиращите органи не са доказали, че е налице данъчна измама и получателят е знаел или е следвало да знае за нея. Посочва, че доставчиците са отразили спорните фактури в отчетните си регистри по ЗДДС и са начислили данъка в съответствие с разпоредбите на закона. Според жалбоподателката, ненамирането на доставчиците на адреса за кореспонденция и непредставянето на документи от тяхна страна, не е основание да се твърди, че дружествата не са извършили реални доставки, направила е и възражение за изтекла погасителна давност по отношение на установените задължение за ДДС за м. 06.2014 г.

Съгласно установената фактическа обстановка и изразените от участниците в производството становища, административната инстанция счела жалбата за неоснователна, потвърдила Ревизионен акт № Р-22221519007691-091-001 от 04.10.2021 г., поправен с РА № П-22221521192390-003-001 от 12.11.2021 г., издадени от Ф. С. И. - орган, възложил ревизията, и С. А. К. - ръководител на ревизията, в оспорената част на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 06.2014

г., м. 12.2017 г., м. 01.2019 г. и м. 08.2019 г. и съответните лихви, и в оспорената част на определените задължения за лихви за данъчните периоди от м. 06.2017 г. до м. 11.2017 г. /вкл./, от м. 01.2018 г. до м. 12.2018 г. /вкл./ и от м. 02.2019 г. до м. 07.2019 г. /вкл./ и начислените лихви по ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г. Приел че давността е спряла от 19.12.19 г. до 19.12.2020 г., съответно изтича на 31.01.20 г. и давността за задълженията за ДДС за м. 06.2014 г. е изтекла на 31.01.20 г. и направеното от жалбоподателя възражение за това е основателно, но указал да бъдат предприети действия за проверка на срока на погасителната давност по отношение на ДДС за данъчен период м. 06.2014 г., ведно със съответните лихви, както и за предприемане на съответни действия по чл. 173 от ДОПК за отписване на вземането, като погасено по давност, а случай на изтекла погасителна давност Ревизионен акт № Р-22221519007691-091-001 от 04.10.2021 г., не подлежи на принудително изпълнение в оспорената част на установеното задължение за ДДС за м. 06.2014 г., ведно със съответните лихви за забава, считано от датата на подаване на възражението за изтекла давност.

По делото липсват доказателства за изпълнение на тези указания.

По делото е изготвена и приета ССЧЕ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуващия на правния спор:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на фазата на административния контрол. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът счита, че обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен

орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен ревизионен доклад и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, Ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на ревизионния доклад са и мотиви на ревизионния акт.

Съдът обаче стигна до извода, че обжалваният РА е постановен при нарушение на материалния закон.

Жалбоподателят оспорва РА в частта потвърдена с Решение № 640/29.04.22 г. на директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, с който за отделните данъчни периоди м. 06.2014 г., м. 12.2017 г., м. 01.2019 г. и м. 08.2019 г. на търговеца са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 28 257,83 лв., в т.ч. главница 18 824,83 лв. и лихви 9 433,00 лв., които произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Начислени лихви в общ размер на 833,20 лв. за данъчните периоди от м. 06.2017 г. до м.

11.2017 г. /вкл./, от м. 01.2018 г. до м. 12.2018 г. /ВКЛ./ и от м. 02.2019 г. до м. 07.2019 г. /вкл./, поради невнесен в срок деклариран ДДС за внасяне за тези периоди и начислени лихви в размер на 596,21 лв. за 2017 г. и 1 185,98 лв. за 2018г., поради деклариран, но невнесен в срок данък по ЗДДФЛ на едноличния търговец за 2017 г. и 2018 г.

С оглед преценката за материалната законосъобразност на ревизионния акт, следва да бъде установено дали е обоснован отказът на ревизиращия орган за признаване на данъчен кредит по отношение на процесните, посочени по-горе фактури, с аргумент за липсата на реалност на осъществените доставки и липса на доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, поради констатациите на органите за приходите, че поради липса на реално извършени доставки, на търговеца не следва да се признае право на приспадане на данъчен кредит, както следва:

1.В размер на 6 275,00 лв. за данъчен период м. 06.2014 г. по 4 фактури, издадени от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД. Фактурите са с предмет строителни материали по протокол. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 29.08.2014 г.

2.В размер на 7 050,00 лв. за данъчен период м. 12.2017 г. по 5 фактури, издадени от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД. Фактурите са с предмет доставка пелети. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 15.05.2019г.

3.В размер на 799,83 лв. за данъчен период м. 01.2019 г. по 2 фактури, издадени от „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД. Фактурите са с предмет реклама в интернет сайт и телевизия bg-dnes24.com. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 05.03.2019 г.

4.В размер на 4 700,00 лв. за данъчен период м. 08.2019 г. по 3 фактури, издадени от „СИМИ 2019“ ЕООД. Фактурите са с предмет реклама в интернет сайт bg-dncs24.com. Дружеството е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 18.06.2020 г. и е формиран изводът за недоказано наличие на реални доставки между жалбоподателя и изброените по-горе дружества като органите по приходите са обосновали с липсата на доказателства, удостоверяващи, че цитираните дружества са разполагали със стоки /пелети и строителни материали/, чиято собственост да прехвърлят на жалбоподателя. Посочено е, че липсват документи за транспорт и приемо-предаване на фактурираните стоки, за произход и предходни доставчици, както и такива за наличие на складова база и работници, обслужващи търговска дейност, по отношение на фактурираната реклама е посочено, че доставчиците не са материално и кадрово обезпечени за извършване на услугите. Поради това, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 18 824.83 лв. за горепосочените периоди и са начислени лихви за просрочие.

Органът по приходите е отказал данъчния кредит, като е обосновал извод за нереалност на фактурираните доставки единствено на база косвени доказателства. Посочените фактически доводи: липса на доказан транспорт, невъзможност да се провери счетоводството на доставчиците, липса на лица, назначени на трудови договори, наличие на задължения към бюджета и

нарушения на данъчното и осигурителното законодателство, не могат да обосноват отказ да се признае правото на данъчен кредит и сам по себе си фактът на движение на стоката също не може да обоснове извод за нереалност на процесните доставки. Този подход е неправилен и доколкото предметът на проверката се ограничава само до пряката доставка, произходът на стоката е ирелевантен и в този смисъл, проследяването на движението на стоката при другите предходни доставчици е неотнормимо към упражняване правото на данъчен кредит и не може да влияе върху правото на приспадане, а още по-малко да бъде основание за отказ да се признае данъчния кредит.

След като по делото са налице доказателства, чрез които се установява осъществяването на пряката доставка, то липсата на доказателства за осъществяването на предходните доставки не може да обуслови извод, че не е осъществена и пряката.

Основният мотив на органите по приходите се свежда до невъзможността за извършване на насрещна проверка при доставчикът. При това положение разпоредбата на чл. 37, ал. 4 от ДОПК предвижда, че изисканите документи се приемат за несъществуващи, но не въвежда презумпция, че доставката не е извършена. От друга страна, такова едно поведение на прекия доставчик (осигуряване на достъп до счетоводната отчетност и представяне на доказателства във връзка с процесните доставки), по никакъв начин не би могло да бъде контролирано от получателя по доставката, още по малко да бъде отнапред гарантирано, че прекият доставчик ще изпълни надлежно задълженията си и при поискване, ще се отзове и представи исканите от администрацията документи.

Несъмнено е при това положение, че ако възникването на правото на данъчен кредит се обвърже с поведението на прекия доставчик, то получателят би бил поставен в неравностойна позиция, доколкото той не е разполагал със сигурност по отношение на това дали, въпреки стриктното спазване на своите задължения, ще има право да приспадне, платения на доставчиците данъчен кредит, тъй като признаването или правото на приспадане, ще зависи и от оценката на данъчните органи за това, дали доставчиците са намерени на декларираните адреси за кореспонденция и са изпълнили своите задължения за представяне на искани документи и обяснения.

В тази насока е необходимо да се съобрази постановеното Решение на Съда на Европейския съюз от 21.06.2012 г. по съединени дела C- 80/11 M. kft срещу Nemzeti A.- es V. D.-dunantuli R. A. F. и дело C-142/11 P. D. срещу N. A.- es V. E.-alfoldi R. A. F.. Неизменно поддържаното становище на Съда е, че предвиденото в чл.167 и следващи от Директива 2006/112 право на приспадане на данъка е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано, и по- конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки.

В качеството си на ревизирано лице жалбоподателят е представили в законовия срок всички изискани от ревизиращия екип документи и справки свързани с получените доставки - копия на процесните фактури, платежни документи и фискални бонове за извършените плащания по доставките,

счетоводни справки, по счетоводни данни получените доставки са отразени, като директно вложени стоки/материали в независимата икономическа дейност на жалбоподателя, доказващи прехвърлянето на собствеността върху стоките, като преценявани в тяхната съвкупност, същите не могат да обосноват спорния извод за неправомерно начисляване на ДДС по процесните фактури, поради недоказаност на реалността на продажбите по тях.

В този порядък и съобразно разбирането на Съда на ЕС, следва да се приеме, че са изпълнени материалните и процесуални условия, изисквани от Директива 2006/112 за възникване и упражняване правото на приспадане. Така, Съдът приема, че при тези обстоятелства, на данъчнозадълженото лице може да се откаже право на приспадане само на основание съдебната практика, изведена от точки 56—61 от Решение по дело K. и R. R., съгласно която въз основа на обективни данни трябва да се установи, че данъчнозадълженото лице, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че въпросната сделка е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект нагоре по веригата.

Често срещано е твърдението на органите по приходите за непредставени "достатъчно" доказателства от страна на доставчика, от което те правят извод за недоказана реалност на доставката. В някои случаи доставчикът не може да бъде открит на официално декларирания му адрес на управление или адрес за кореспонденция. Общозвестният факт е, че редица търговци са преустановили дейност и са освободили заеманите от тях офиси и помещения вследствие на икономическата криза, поради което обективно не би могло да бъдат открити на заявените адреси и често същите имат големи задължения към кредитори, включително и към НАП.

Освен че не съответства на нормите, регулиращи вещно-правните отношения, това заключение - концепцията за липса на доставка, е и в пълно противоречие с трайната, еднаква и непротиворечива практика на Съда на Европейския съюз (СЕС). Сега действащият ЗДДС обвързва признаването на право на данъчен кредит на получателя с поведението на доставчика му само по отношение на две неща: спазване на изискването за начисляване на данъка и спазване задължението за регистрация по ЗДДС, но съдебната практика е постоянна по въпроса, че трябва да се изследват предпоставките за възникване на правото на данъчен кредит, единствено по отношение на доставката, която го поражда. Съгласно практиката на органите на НАП обаче, следва да се докаже и реалността на доставката, като се приема, че това е една от предпоставките за упражняването на правото на данъчен кредит.

Практиката на Съда на ЕС подчертава принципа за неутралност на самия ДДС, за който винаги трябва да се следи при прилагането на закона. С други думи, след като един търговец е платил ДДС за придобиването на стока или е получил услуги, които ще използва впоследствие в търговската си дейност, то същият има право на данъчен кредит за размера на платения от него ДДС. Или, другояче казано, данъчната тежест за плащането на ДДС, като косвен данък, трябва да се понася само от крайния получател на стоките или услугите. Практиката на СЕС е категорична и по отношение на следното - не

може да се отказва право на данъчен кредит на лице, което не е допуснало нарушение и което не знае и не е могло да знае, че такова е извършено от негов предходен доставчик. С други думи, обстоятелството дали доставчикът е представил доказателства за изпълнението от негова страна на определени законови изисквания (извън начисляването на данъка) е ирелевантно за правото на данъчен кредит за получателя. Твърдяната „нереалност“ в настоящия случай се отнася до доставки на родово определени стоки. В общия случай, съгласно Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) данъчното събитие при доставка на стоки възниква при прехвърлянето на собствеността върху тях. Съгласно Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), собствеността върху родово определени вещи се прехвърля с тяхното предаване (индивидуализиране). Поради това, доставките на родово определени стоки са обект на специално внимание от страна на данъчните власти, които при ревизията изискват установяването не само на условията за упражняване на правото на данъчен кредит (наличието и надлежното отчитане на данъчни документи /фактури/), а и реалното осъществяване на доставките, независимо от посочената съдебна практика по-горе. Липсата на данъчно събитие (предаване на родово определените стоки) води до неправомерно начисляване на ДДС и отказ на правото на данъчен кредит. Оттук и въпросът за доказване на реалността на доставките е от особено значение. Тежестта на доказване в ревизионното производство тежи върху органа по приходите. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ДОПК, доказателствата в административното производство се събират служебно от него. В ДОПК няма презумпция, че установеното с ревизионния акт се счита за вярно до доказване на противното (по аргумент на противното от чл. 124, ал. 2 от ДОПК), ето защо всяко едно твърдение и констатация следва да са подкрепени с доказателства по начин, който да не бъде предпоставка за оборването им. Съобразно константната практика на ВАС-Решение № 5879 от 8.05.2009 г. на ВАС по адм. д. № 9095/2008 г., I отд., в ДОПК няма никакви особени правила относно доказателствената тежест (с изключение чл. 124, ал. 2 от ДОПК), поради което намират приложение общите правила за доказване, формулирани в ГПК и АПК. Съгласно чл. 127, ал. 1 от ГПК (отм.) всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. Нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК определя, че административният акт и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В конкретния случай това означава, че при претендирано право на данъчен кредит от страна на претендиращото лице следва да бъдат установени всички кумулативни условия за неговото възникване. От гледна точка на формалната логика, изпълнението на доставката е положителен факт от обективната действителност, поради което в тежест на лицето, което претендира последиците от неговото възникване е да докаже съществуването му.

Предвид това следва да се подчертаят следните факти и обстоятелства, които потвърждават изпълнението на конкретните доставки: относно процесните доставчици:

В съответствие с принципа на служебно начало, органите по приходите са изискали и анализирали и документите, с които разполага търговецът, във връзка с декларираните доставки от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД, „СИМИ 2019“ ЕООД, „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД и „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД. Представени са копия на процесните фактури и справки за осчетоводяването им, като към тези, издадени от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД са приложени и приемо-предавателни протоколи и касови бонове за заплащане в брой. Касови бонове са приложени и към фактурите, издадени от „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД. Извършени са служебни проверки в ИС на НАП относно доставчиците, резултатите от които са взети предвид и отразени в констативната част на РД.

С придружително писмо вх. № 23-22-1921 #3 от 25.03.2022 г. пред административната инстанция са представени нови доказателства. Във връзка с доставките от „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД са приложени допълнително протоколи за дигитална реклама от 10.01.2019 г. и от 28.01.2019 г., както и Договор от 03.01.2019 г., сключен между ЕТ „ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА“ /възложител/ и „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД /изпълнител/ с предмет: дигитално представяне на хотел „Р.“, базирано на посетители в онлайн медиите на изпълнителя, последващо таргетиране и перманентното им позициониране на съобщения в процес на тяхното поведение и посещение в социални мрежи и интернет пространство, обхващащо следните дейности: изготвяне и провеждане на цялостна онлайн рекламна кампания за популяризиране на посещенията в гореизброените хотели и места за настаняване, изготвяне и публикуване на промоционални рекламни банери за популяризиране на дейността на едноличния търговец, изготвяне на рекламна кампания във Facebook, G. Ad W. и други рекламни канали чрез доставяне на таргетиран потребителски трафик към профилите, ежедневно управление и провеждане на кампанията във Facebook, G. A. и чрез други рекламни канали с цел оптимизиране на резултатите от нея.

Във връзка с доставките от „СИМИ 2019“ ЕООД са приложени допълнително протоколи за дигитална реклама и договори, сключени на 10.07.2019 г., на 15.07.2019 г. и на 28.07.2019 г. между ЕТ „ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА“ /възложител/ и „СИМИ 2019“ ЕООД /изпълнител/, които са с идентичен предмет и клаузи, като договора, сключен с „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД, с изключение на договореностите за цената.

Във връзка с доставките от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД са представени копия на фактури, с предмет различни по вид строителни материали.

Във връзка с доставките от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД са представени допълнително експедиционни листа.

Административната инстанция обаче преценява новопредставените доказателства като частни писмени документи, чиято истинност е спорна. От същите по никакъв начин не се установявало реално осъществили се търговски взаимоотношения, защото в хода на ревизионното производство и при административното производство не са ангажирани доказателства, както от страна на издателите на фактурите, така и от жалбоподателката, по отношение на разполагаеми собствени или наети, складове, където да са били натоварени процесните строителни материали и пелети, по отношение

на материално-отговорните лица, отговорни за евентуалните товаро-разтоварни дейности, по отношение на превоза им, в т.ч. транспортните средства и лицата, които са го извършили за произхода им и правилно органите по приходите са приели, че единствено наличието на включени фактури в дневниците за покупки на ревизираното лице не могат да докажат действителното изпълнение на документираните с тях доставки. За тяхното доказване е необходимо както доставчикът, така и получателят да притежават доказателства за реално изпълнение на доставките. Формиран е извод, че с фактурирането на спорните стоки и услуги е създадена една правна привидност, без доставчиците да разполагат с необходимия за изпълнението на доставките материално-технически и кадрови ресурс.

Практиката на съда на ЕС изрично установява, че за да е налице право на данъчен кредит е достатъчно получателят да разполага само с фактура и от него не може да се изисква да разполага с други доказателства, в частност доказателства, че доставчикът има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това, че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата. Няма спор по отношение на извършените плащания, За всяка от сделките е налице мястото на предаване на стоката. Стоката е достатъчно определена и индивидуализирана, като има достоверна дата на получаване, както и място на приемане. Предоставени са всички необходими справки, които доказват съответните стопански операции.

В процеса при извършване на ревизии не следва да се забравя и обстоятелството, че дефиницията на понятието данъчен кредит се съдържа в чл. 68 от ЗДДС и това е сумата от начислен данък върху добавената стойност на регистрирано лице за получена от него стока или услуга по облагаема доставка или за осъществен от него внос на стоки в рамките на данъчния период, която лицето има право да приспадне, освен когато този закон предвижда друго. Съответно, според чл. 71, т. 1 от ЗДДС, лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 и чл.115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, спазени са изцяло и надлежно правилата за поведение, наложени от ЗДДС, и жалбоподателят не е разполагал със средства да наложи спазване на задълженията на доставчика, както и не е имали възможност да знае, че доставчика не е спазил или няма да спази предписаните от закона правила.

От заключенията по изготвената ССЧЕ, която съдът кредитира, защото няма основание да се съмнява, че тя е изготвена от вещото лице по знания и съвест, а следва да се има предвид, че същата не е оспорена от страните, става ясно, че са налице осчетоводявания на всички процесни данъчни фактури от доставчиците „СИМИ 2019“ ЕООД, „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД,

„ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД и „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД за данъчни периоди м.06.2014г., м.12.2017г., м.01.2019 г., м.08.2019 г., 2017 г. 2018 г. и 2019 г. Номерата на фактурите, датите на издаване, данъчната основа и начисления ДДС се съдържат съответно в колони с номера 4, 5, 6 и 7 от Таблица №1. Видът, количеството и стойността на доставките в процесните фактури са посочени в съответно в колони № 5, 7 и 9 на Таблица №2. В дневника за покупки и СД по ДДС, за съответния данъчен период, са отразени издадените фактури от доставчиците „СИМИ 2019“ ЕООД, „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД, „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД и „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД за данъчни периоди м.06.2014 г., м.12.2017 г., м.01.2019 г. и м.08.2019 г., 2017 г. 2018 г. и 2019г. Има съпроводителни документи по процесните доставки. Всички съпроводителни документи са подробно описани в констативно съобразителната част на настоящата експертиза. Процесните доставки са отразени в дневниците за продажби на доставчиците. По процесните фактури, издадени от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД и „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД, са извършени разплащания. По процесните фактури, издадени от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД и „СИМИ 2019“ ЕООД, не са извършени разплащания. Процесните фактури, издадени от „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД са намерили отражение във финансовия резултат за 2017 година, съответно в разходната част на Отчета за приходи и разходи.

Процесните фактури, издадени от „БРИМНЕКС ИМПЕКС“ ЕООД, са намерили отражение във финансовия резултат за 2014 година, съответно в актива на Баланса, но не са намерили отражение в разходната част на Отчета за приходи и разходи, предвид техния характер, а именно не представляват текущи разходи. Процесните фактури, издадени от „ЛИДЕР СТИЛ ПРО“ ЕООД и „СИМИ 2019“ ЕООД са намерили отражение във финансовия резултат за 2019 година, съответно в разходната част на Отчета за приходите и разходите. Разходите за придобиване на стоките /материали и услуги/, предмет на фактурите по т.1 са намерили отражение в счетоводния финансов резултат на ЕТ „ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА“ за съответната година, съответно в актива на Баланса и в разходната част на Отчета за приходи и разходи. Предвид характера на покупките, които са извършени с процесните фактури не се изисква при счетоводните записвания да се използва счетоводна статия с която се отразява изписването на отчетната стойност на стоките. Закупените стоки/услуги са използвани за обезпечаване на дейността на дружеството и не са придобити с цел последваща реализация. Ето защо, не е налична последващата тяхна продажба, съответно не е налична счетоводна операция с която те да бъдат отписани. Процесните фактури са намерили отражение в счетоводните регистри на жалбоподателя. Процесните фактури притежават задължителните реквизити по ЗСч. и ЗДДС.

Съгласно националния данъчен закон и константната практика на Съда на ЕС по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието

на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. От т. 33 от Решение на Съда на ЕС от 6 декември 2012 г. по дело С - 285/11, следва, че по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано, ако се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани от получателя за целите на неговите облагаеми сделки. В т. 32 от цитираното решение е посочено, че преценката за това дали данъчно задълженото лице може да упражни право на приспадане на основание на доставки на стоки, се извършва въз основа на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право.

Обстоятелството, че доставчикът не представя съпроводителни документи, в т.ч. договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, транспортни документи, данни за водена търговска кореспонденция, обяснение за критериите, по които са избрани конкретните доставчици и данни за автомобили, с които са били превозвани, не е достатъчно, за да се приеме, че стоките не са доставени от доставчиците, противно на доводите на ответника.(така Решение № 9300/18.06.2019г. по адм.д. № 3185/2019г на ВАС.).

Съдът намира, че при така установените факти ответникът е достигнал до погрешни и необосновани изводи за липса на реално получени доставки по фактурите, издадени от доставчика на жалбоподателя. Аргументите му по отношение на всяка една от процесните фактури са аналогични. Като законово основание се посочва чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС , а като фактическо основание – липсата на данни и доказателства от страна на доставчика, относно действителността на доставките по издаваните фактури, поради липсата на необходимата, техническа, материална и трудова обезпеченост за извършване на доставките.

При анализа на правните норми, регулиращи правото на данъчен кредит, следва извод, че правото на приспадане на данъчен кредит е налице винаги по отношение на всяка доставка, за която са налице условията на чл. 68, ал. 1 и чл. 69 от ЗДДС и липсват ограниченията на чл. 70 ЗДДС, ако това право е упражнено съобразно реда на чл. 71, ал. 1 от ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, същото има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Ограниченията на правото на приспадане на данъчен кредит са регламентирани в чл. 70, ал. 1, т. 1 - т. 6 от ЗДДС.

В процесния случай, органите по приходите приемат, че не е налице реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

От събраните по делото доказателства в хода на административното и

съдебното производство, съдът установи, че тези изводи на ревизиращите органи, се основават на неправилен анализ на установените при ревизията факти. Законът не задължава получателя на услуга от вида на процесните, какъвто е жалбоподателят, да съхранява количествено-стойностни сметки и разходни норми за стоки, материали, труд, транспорт, извършени от доставчика, както и данни дали са извършени от лица, заети по трудово правоотношение или от подизпълнители на доставчика, липсата на договори също не е основание, защото за някои договори съществува устна форма. Не може да бъде вменена във вина на жалбоподателя, касаещи доставчика, доколкото той няма задължение да ги съхранява по закон.

В тази връзка, настоящият състав съобразява обстоятелството, че облагането с ДДС не може да представлява санкция за технически и документални пропуски и спорове между доставчика и получателя на услугата. От доказателствата по делото не може категорично да се направи извод за намерение за увреждане на интересите на обществото или на другата страна по сделката. Следователно не се касае за злоупотреба с право, тъй като не са установени данни, които могат да бъдат отнесени както към субективния, така и към обективния елемент на това деяние.

Също така от данните в ревизионния акт не може да се приеме, че по отношение на никоя от процесните фактури са налице данни, които да сочат на измама по смисъла на правото на ЕС в областта на косвеното данъчно облагане. Доставчикът е потвърдил издаването на фактурите с включването им в дневниците си за продажби. Съгласно относимата практика /Решение по дело С-18 от 13.02.2014 г. / националният съдия следва да съобрази всички фактически обстоятелства и въз основа на тях да изгради заключението си за реалност на доставките, като се уточнява, че „обстоятелството, че доставената услуга не била действително извършена от посочения във фактурите доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не били оправдани в счетоводната им документация или се оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица“, само по себе си не е достатъчно, за да се изключи правото на приспадане. Тоест по ревизионната преписка категорично не са установени данни за данъчна измама или злоупотреба с право, а следователно не са установени и основания по т. 1 от диспозитива решение по дело С-18/13, за да бъде отказано правото на приспадане на данъка на жалбоподателя. /Решение № 6047 от 26.05.2015 г. по адм.д. № 8024 от 2014 г. на ВАС, Първо отделение/.

Освен това, както СЕС сочи в практиката си /Решение от 6 септември 2012 г. по дело С-324/11, както и Решение от 21 юни 2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11/, добросъвестният получател по облагаема с ДДС доставка на стоки или услуги, не следва да бъде санкциониран с отказ на право на данъчен кредит поради нарушения или недобросъвестност на неговия доставчик. Непредставянето на доказателства за обезпеченост за изпълнение на доставката от страна на преките доставчици, при наличието на данни за безспорно изпълнени услуги, не следва да лишава ревизираното дружество от предоставеното му от закона право на данъчен кредит в размер

на начисления ДДС по издадената фактура.

Настоящият съдебен състав счита, че от събраните по делото доказателства не може да се установят обективни данни за недобросъвестност на ревизираното лице по отношение на доставката. Следва да са налице доказателства за това, че данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от прекия му доставчик или от неговия подизпълнител, каквито доказателства в случая липсват. В унисон с посочената съдебна практика на СЕС, следва да се посочи, че органът по приходите не следва да създава задължение за получателя на фактурата да извършва проверки на контрагента си, каквито по принцип той не е длъжен да прави. С решението постановено по съединени дела С-80/11 и С-142/11, СЕС е приел, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а), член 220, точка 1 и член 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчнозадълженото лице право да приспадне от данъка върху добавената стойност, на който е лице платец, дължимия или платен данък за предоставените му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, без да доказва, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател на фактурата или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки.

От събраните по делото доказателства се установява, че направено от Лицето плащане на годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за 2018 г. е в размер на 6 559,00 лв., вместо отразеното в РА плащане в размер на 1 903,05 лв. В резултат от проведеното ревизионно производство, за отделните данъчни периоди м. 06.2014 г., м. 12.2017 г., м. 01.2019 г. и м. 08.2019 г. на търговеца не е следвало да се определят допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 28 257,83 лв., в т.ч. главница 18 824,83 лв. и лихви 9 433,00 лв., които произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС., не е следвало да му бъдат начислявани лихви в общ размер на 833,20 лв. за данъчните периоди от м. 06.2017 г. до м. 11.2017 г. /вкл./, от м. 01.2018 г. до м. 12.2018 г. /вкл./ и от м. 02.2019 г. до м. 07.2019 г. /вкл./, поради невнесен в срок деклариран ДДС за внасяне за тези периоди и не е следвало да му се начисляват лихви в размер на 596,21 лв. за 2017 г. и 1 185,98 лв. за 2018 г., поради деклариран, но невнесен в срок данък по ЗДДФЛ на едноличния търговец за 2017 г. и 2018 г.

Относно направените възражения за погасени по давност задължения за данъчен период м. 06.2014 г., съдът счита, че съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. На основание чл. 89, ал. 1 във връзка

с чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, данъкът за внасяне е дължим в срока за подаване на СД по ЗДДС за съответния период, а именно до 14-то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. Данъкът за внасяне за м. 06.2014 г. е дължим до 14-то число на м. 07.2014 г. По отношение на данъчен период м. 06.2014 г. давността следва да се брои от 01.01.2015 г. /годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение/ и принципно изтича на 31.12.2019 г., освен ако не са налице основания за спиране/прекъсване на давността. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаване на акта, но за не повече от една година. Релевантен за определяне на началния момент на горепосочения срок е моментът на връчване на ЗВР, включително предприемане на активни действия по връчване на заповедта на данъчно задълженото лице. В случая относимо обстоятелство за спирането на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, е предприемането на действия за връчване на ЗВР № Р-22221519007691-020-001/29.11.2019 г., което е сторено на 19.12.2019 г., след като са извършени действия по връчване преди 31.12.2019 г., то е налице започнало производство по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК и давността е спряна за период от една година, считано от 19.12.2019 г., като до този момент от нея са изтекли 4 години 11 месеца и 19 дни. Ревизията приключила с РА № Р-22221519007691-091-001/04.10.2021 г., като по чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК следва да е ясно кое събитие е настъпило първо - издаването на акта или изтичането на една година. В случая, това е изтичането на една година от започването на производството за установяване на публичното вземане, което означава, че Давността е спряла от 19.12.19 г. до 19.12.2020 г., съответно изтича на 31.01.20 г. и давността за задълженията за ДДС за м. 06.2014 г. е изтекла на 31.01.20 г., направеното от жалбоподателя възражение за това е основателно и съдът споделя тезата на АО.

Публичните изпълнители при дирекция „Събиране“ на ТД па НАП С., не са извършили проверка, предвид указанията на РО, дали преди 31.01.2020 г. не са възникнали и други основания за спиране/прекъсване на давността налагане на обезнечителни мерки или предприемане на действия за принудително изпълнение по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК или чл. 172, ал. 2, изречение първо от ДОПК и съдът приема, че не са налице възникнали други основания за спиране/прекъсване на давността, които да доведат до различен извод.

В тази връзка съдът счита, че са налице предпоставките за признаване на правото на данъчен кредит, както и е налице документална обоснованост за посочени те фактури за наем.

Предвид гореизложеното, съдът намира, жалбата за основателна и като такава ще следва да бъде уважена, а ревизионният отменен като незаконосъобразен.

При този изход на спора в тежест на ответника остават направените от жалбоподателят разноски. Жалбоподателят претендира разноски в

минимален размер, които съобразно материалния интерес, който е общо 30 873, са в размер на 917 лв., поради което същите следва да бъдат присъдени на основание чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. „в“ от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М. К., ЕГН [ЕГН]. действаща, като ЕТ "ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА", с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № Р-22221519007691-091-001 от 04.10.2021 г., поправен с РА № П-22221521192390 - 003-001 от 12.11.2021 г., издадени от Ф. С. Й. на длъжност Началник на сектор „Ревизии“, възложил ревизията и С. А. К. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 640/29.04.22 г. на директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, с който за отделните данъчни периоди м. 06.2014 г., м. 12.2017 г., м. 01.2019 г. и м. 08.2019 г. на търговеца са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 28 257,83 лв., в т.ч. главница 18 824,83 лв. и лихви 9 433,00 лв., които произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, са начислени лихви в общ размер на 833,20 лв. за данъчните периоди от м. 06.2017 г. до м. 11.2017 г. /вкл./, от м. 01.2018 г. до м. 12.2018 г. /ВКЛ./ и от м. 02.2019 г. до м. 07.2019 г. /вкл./, поради невнесен в срок деклариран ДДС за внасяне за тези периоди и са начислени лихви в размер на 596,21 лв. за 2017 г. и 1 185,98 лв. за 2018г., поради деклариран, но невнесен в срок данък по ЗДДФЛ на едноличния търговец за 2017 г. и 2018 г.

ОСЪЖДА Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, да заплати на Д. М. К., ЕГН [ЕГН]. действаща, като ЕТ "ФЕШЪН ТОП МОДЪЛС - ДИМИТРИНА КАЛЪМБОВА", с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата в размер на 917 /деветстотин и седемнадесет лева/, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ

